

AGNES
Školní časopis
ZŠ Anežky České,
Ústí nad Labem
Ročník 2022
Číslo 4

SPRAVEDLNOST

Čarodějnice | Den Země | Miss čarodějnice
Mládátka | McDonald's Cup a mnohem více

Obsah

- 3 Čarodějnice
- 4 Čarodějnice, magická noc a tajná přání
- 6 McDonald's Cup
- 7 Miss čarodějnice
- 8 Uklidíme Česko
- 9 Limerik
- 10 Sophiina volba
- 10 Mládátka
- 12 Mýdlo na čarodějnici
- 13 Zatracené jmelí!
- 14 Den Země
- 15 Duben, náš nafukovací měsíc
- 16 Čáry máry se 4.B

Agnes je latinsky Anežka.
Koncovka *-gnes* také odkazuje
na řecké *gnósis* (poznání).

AGNES, školní časopis Základní
školy Ústí nad Labem, Anežky
České 702/17, p. o., vychází ne-
pravidelně

Redakční rada:

Mgr. Kateřina Suchá

(sucha@zsanceske-ul.cz)

Mgr. Jan Musil

(musil@zsanceske-ul.cz)

Redakce si vyhrazuje možnost
příspěvky podle potřeby krátit a
upravovat.

Druhou nemáme

„Mimořádně se hlásíme z dálniční křižovatky AJ-12-KU-48! Všichni přijíždějící z dálnice RW43 žádáme o zvýšenou pozornost při odbočování na dálnici BK-5a. V místě odbočovacího pruhu stojí vozilo, kterému došel benzín. Na místo již jede cisterna k doplnění nádrže. Během následujících deseti minut bude odbočení nebezpečné, proto pokračujte na další sjezd o dva kilometry dále po dálnici RW-43. Konec hlášení.“

Uf, takže ještě dva kilometry rovně. V téhle koloně to bude pěkná otrava... Naše planeta Motorius byla kdysi pojmenována nějakým divným jménem. Zema, Zamo...Země! Jasně, v dějepisu jsme to tak určitě slyšeli. Před lety, asi někdy v pravěku, se tu prý vyskytovaly nebezpečné druhy, které nás ničily. Naši předci je proto raději vyhubili. A skoncovali i s otravnými kytkami a stromy, které stejně jen způsobovaly alergie a pořád na někoho padaly. Takže jsme získali báječně velkou plochu, abychom celou souš pokryli něčím lepším. Třeba dálnicí! Je úplně skvělé, jak kola šumí na asfaltovém koberci vstříc další křižovatce. Ani si vlastně nepamatuji, kdy jsem z auta musel vystoupit. Dneska už našťěstí máme všechno dostupné auty: nákup nám naloží do kufru, restaurace už mají jen drive-in (kdo by si sedal ke stolu?), benzín tankuje automat... Paráda!

V autech se tak odehrává všechno: rodíme se v nich, škola probíhá přes autorádio (a v některých autech už mají i obrazovky!), svatby se odehrávají taky v autech. Nohou nemusím mimo svého plechového miláčka!

Strašidelná představa? Něco podobného napsal jeden autor asi před 50 lety, protože si myslel, že lidé se budou k planetě Zemi chovat čím dál hůř a takhle nějak si představoval smutnou budoucnost. Je to spravedlivé?

Spravedlnost si většinou bereme jako pomoc při rozhodování o vině (a trestu), ale už někdy někdo přemýšlel o spravedlivé budoucnosti?

Je spravedlivé, když si někdo pořídí pro každého člena rodiny jedno auto a na ulici vám zaberou chodník (protože přeci není kde parkovat, že jo)?

Je spravedlivé omezit množství odpadu, které vaše domácnost každý den vyrobí, zatímco někdo jiný rozhazuje odpadky po okolí?

Je spravedlivé zanechat Zemi, náš domov, v horším stavu pro naše děti?

Jiný spisovatel, Karel Havlíček Borovský, před skoro dvěma sty lety napsal:

Co sám nerad,
nečiň jiným.

Myslím si, že je na čase přestat jiným, tady našim dětem, ničit Zemi. Jinou totiž nemáme.

Čarodějnice

Oheň a světlo patří k nejstarším přírodním symbolům. Byl nezbytnou podmínkou života: dává teplo, světlo i radost. Zároveň je i pradávným symbolem očisty. Hraje důležitou roli v obřadech a zvycích jak křesťanských, tak starších. A zdá se, že ve své největší síle přetrvál u nás dodnes právě na čarodějnice.

30. dubna

Filipojakubská noc, v německy mluvících zemích také Valpuržina noc neboli pálení čarodějnic, je oblíbeným svátkem u nás i v jiných částech Evropy. Je to noc, která má několik názvů a mnoho významů. Její kořeny sahají do keltského svátku zvaný Beltain – ten se slaví mezi jarní rovnodenností a letním slunovratem. Keltové zapalovali v tento den nový oheň a uhasínali ten starý. Oheň byl symbolem síly, života a Slunce – tedy životodárné energie. A také měl vše očistit a ochránit. Beltain byl radostný svátek – s jarem přicházela i všudypřítomná láska.

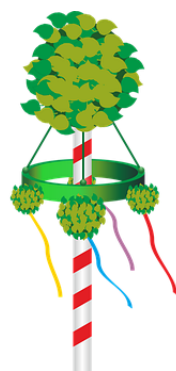
Kde se vzali čarodějnice, Filip, Jakub a Valpurga?

Tyto rituály byly v rozporu s morálkou, kterou hlásala křesťanská církev. Pod vlivem liturgického kalendáře vznikl název filipojakubská noc – kdysi se 1. května slavil den apoštolů Filipa a Jakuba, v našem občanském ale tento den jmeniny Filipa a Jakuba nenajdete. Křesťanská církev slavila svátek na připomenutí dne, kdy byla vysvěcena římská bazilika ostatky těchto dvou apoštolů. A název pro magickou noc pak zlidověl. Někdy se uvádí i název Valpuržina noc. Jméno mu dala světice – ochránkyně před pohanskými rituály, misionářka, patronka šestinedělek a dětí svatá Valpurga.

Lidé věřili tomu, že v tento den létají na košťatech čarodějnice, slétají se na kopcích a vykonávají všelijaké nečisté praktiky. V tomto období bylo stále zvykem vyhánět na pastvu stáda a lidé se obávali, že dobytku bude hrozit od čarodějnic uhranutí, proto se snažili čarodějnice zastrašit a odehnat, a tak zapalovali ohně na návrších.

MÁJKA

Májka je symbolem lásky a mládí. Staví se z kmene oloupaného jehličnatého stromu, zbaveného spodních větví, nebo se ozdobí očištěný kmen, na který se navrch přikovala břízka. Zelený vršek se zdobí pentlemi, stužkami, fáborky, blyštivými plíšky, na Moravě i klobáskami a zavěšenými lahvemi s kořalkou. Velké společné májky se stavěly a dodnes v mnoha vesnicích staví i na návsi a náměstích. Pod obecní májkou na návsi hrála kapela, tančilo se, lidé se setkávali, chlapci soutěžili ve šplhání na oloupaný kmen a trumfovali se, který z nich ze špičky utrhne své milované více trofejí. Chlapci z okolních vesnic se bavili krádeží máje, pokud o máj vesnice přišla, byla to velká ostuda. Dívky dostávaly před dům jako dárek svou vlastní malou májku z břízy. Mládenec dával postavením májky veřejně najevo, že si na děvče myslí.

SVATÝ JIŘÍ 24. duben

Svatý Jiří, křesťanský mučedník a světec z 3. století, je dodnes známý jako bojovník s drakem. Jeho svátek je spojován s koncem zimy a začátkem nového vegetačního cyklu. Podle známé pověry se v tento den otevírala země a z ní vylézali „hadí a štíři.“ Kdysi se věřilo, že čtyřlístek nalezený právě v tento den nosí svému nálezci obzvlášť štěstí, podobně i jiné předměty a živočichové měli mít v tento den magickou sílu, kterou lidé využívali pro posilu, ochranu nebo při získávání lásky. Známe jsou i svatojiřské poutě na Říp, které během národního obrození dostávaly ráz velkých vlasteneckých poutí.

Čarodějnice, magická noc a tajná přání

Kdyby bylo možné potkat čarodějnici, která vám splní jedno přání, tak to by vážně mohlo být dost zajímavé. Mnoho lidí by si přálo nejspíš peníze, někdo by možná zkoušel přát si více přání, někdo by chtěl umět létat, nebo být nesmrtelný. Tak to já bych si pro sebe nic nepřála, nestojím o změnu ve svém životě, raději bych to přání přenechala někomu, kdo by to potřeboval víc než já. Jenže čarodějnice není džin z lahve, tak by na mě tak maximálně kápla pár kapek nějakého lektvaru, nebo mě proklela v žábu, židli či malé osminohé zvířátko, kterého by se každý lekl.

KARLA LOKŠANOVÁ, 8. A

Kdybych 30. dubna viděl nebo potkal nějakou čarodějnici, tak bych se asi nejdříve leknul, pak bych chtěl, aby mi ukázala nějaké kouzlo, abych se přesvědčil, že je pravá. A kdyby opravdu byla, tak bych ji požádal, aby dala naši planetu do pořádku, aby vymizely plasty z přírody a zvířata žila v přirozených podmínkách. Docela by se mi líbilo, kdyby zastavila výrobu elektromotů, mnohem víc se mi líbí klasická auta se spalovacím motorem. A bylo by skvělé, kdyby zařídila, aby se k sobě lidé chovali lépe a měli spolu dobré vztahy. Doufám, že by mi moje přání splnila, odvedl bych jí pak na bezpečné místo, aby mohla v klidu odletět zase někam jinam, v opačném případě bych ji totiž musel upálit.

JAN VANĚK, 8. A

Pokud bych 30. dubna potkal opravdovou čarodějnici, tak by se mi asi změnil celý můj dosavadní život. Čarodějnice totiž umí čarovat a může si dělat co chce, dokonce nepotřebuje ani řidičský průkaz, protože ten se na koště nevydává. Život by mi změnila na lepší nebo taky možná na horší, pokud

bych si mohl vybrat, bral bych tu první variantu. Těžko říct, jak by taková čarodějnice mohla vypadat – možná by byla malá s velkým černým kloboukem na hlavě a měla by plášť utkaný z pavučin.

MARTIN PŘÍKRYL, 8. A

Věřte nebo ne, ale jednou v dubnu, když jsem se procházel po kopcích nad Ústím, tak jsem uslyšel nějaký divný hluk a pak jsem zahlédl oheň a kolem něj tančily hodně staré babky. Dost mě to vyděsilo a chtěl jsem hned zmizet, pomalu jsem couval, ale šlápl jsem na klacek, který mi pod nohama prasknul. Čarodějnice si mě všimly, vytáhly hůlky a začaly s nimi mávat, já začal utíkat, ale v tu chvíli se

přede mnou objevil obří barevný vír, nestihl jsem zabrzdit a vběhl přímo do něj ... pak jsem se probral spoutaný na dřevěné židli v polorozpadlé chatrči. Tak tam tak sedím a přemýšlím, co dál. V tu chvíli jsem uslyšel spláchnutí záchodu a vyšla z něj opravdu hodně ošklivá ježibaba. Zeptala se mě: „Co tu děláš, víš, jak jsem se tě lekla?“ Tak jsem jí vysvětlil, co se mi stalo. Ona mi řekla, že je královna čarodějnic a pokud ji nebo některou její kamarádku někdo uvidí,

tak je rovnou odsouzen k uvaření v kotli, ale u mě se rozhodla udělat výjimku, protože potřebovala nasbírat jedovaté houby do kulajdy. Nasbíral jsem asi padesát hub, což bylo nad její očekávání, a tak mě nechala naživu, dokonce mi slíbila, že mi splní tři přání. Přál jsem si pytel „doláčů“, být navždy zdravý a to samé pro svou rodinu. No a pak se znovu objevil obří barevný vír a já se vrátil zpátky. Místo pytle „doláčů“ jsem měl pytel koláčů, tak doufám, že alespoň s tím zdravím to bude v pořádku.

VOJTĚCH LÍPA, 8. A

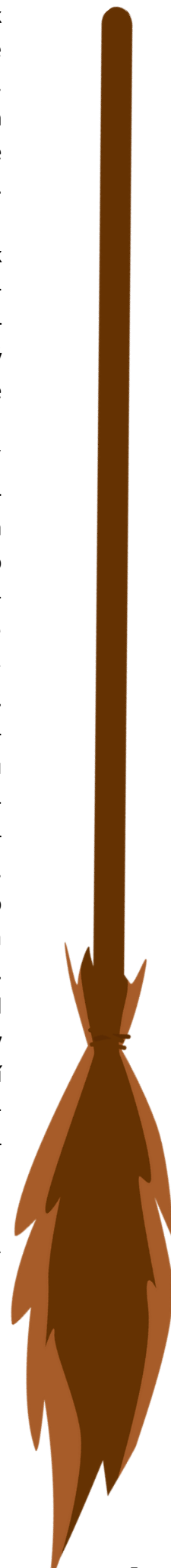
Je ráno 30. dubna, vyrážím na zahradu připravit ohniště a čarodějnici. Návod jsem našel na netu. Moje čarodějnice měla velký nos s bradavicí, černý kabát a místo hlavy balon. V návodu psali, že pod klobouk mám dát listy z dubového stromu a do jedné z kapes kabátu hlínu se slunečnicovými semínky. Přišlo mi to trochu zvláštní, proč listy pod klobouk a hlínu se semínky do kapsy, ale pak jsem si řekl, proč vlastně ne. Potom jsem se vrátil domů, do večera zbývalo dost času, a tak jsem se rozhodl, že se podívám na nějaký horor. Po páté hodině odpoledne jsem se však už nemohl dočkat, až se všichni – celá rodina, sejdem u ohně, a proto jsem vyrazil o trochu dřív než ostatní. Jenže na zahradě se mezitím děly věci. Čarodějnice se začala hýbat, dost jsem se bál, ale zároveň jsem byl pořádně zvědavý. Už jsem viděl hodně hororů, ale tohle bylo něco jiného, zapnul jsem mobil, protože jsem to chtěl natočit, ještě jsem měl zapnutý net s návodem na výrobu čarodějnice, najednou jsem si všiml, že jeho součástí je i drobnější text, když jsem to zvětšil, tak jsem si přečetl tato dvě slova ... čarodějnice ožije. Přesně to se stalo, ta moje krácela směrem ke kopci, na kterém v zimě sáňkujeme. Šel jsem za ní, stály tam další, dokonce i čarodějové. Jedna si mě všimla a vykřikla „Jé, to je Radim.“ V tu chvíli jsem si uvědomil, že ten hlas znám. Byla to naše sousedka a hned vedle ní stála moje sestra, převlečená za čarodějnici. A ten návod na netu ... asi nějaká shoda náhod (aspoň doufám).

RADIM NECHYBA, 8. A

Dnes budeme pálit čarodějnice, a tak potřebujeme dřevo na oheň. V lese je dřeva dost, tak jsem se tam vydala. Sbírala jsem klacíky a nejednou jsem uviděla podivné světýlko. Lákalo mě blíž a blíž a pak mě do sebe vtáhlo. Ocitla jsem se ... bůhví kde. Chvilku jsem se rozhlížela kolem sebe a pak jsem si všimla, že mám na sobě dlouhou černou sukni, vysoké tmavé boty, divné rukavičky, pevně utažený korzet a klobouk. A najednou přede mnou stála čarodějnice. Řekla: „Co tu sakra děláš, vždyť tě můžou chytit.“ Hodila po mně koště a pak jsme letěly. Cestou jsem jí vysvětlovala, že já nejsem opravdová čarodějnice, že to bude nějaký omyl. Nejdřív mi nevěřila, ale pak se mě zeptala: „Jak jsi se sem vlastně dostala?“ Tak jsem odvyprávěla příběh se světýlkem z lesa. Údajně to bylo znamení, které svolává všechny čarodějnice k velkému ohni. Když jsme k němu po chvíli dorazily, viděla jsem, jak všechny čarodějnice odříkávají zvláštní zaříkadla. Po svém tajemném rituálu foukly do černého prachu, nějak mě to uspalo a pak jsem se probudila u sebe doma. Nejdříve jsem si myslela, že to byl jenom sen, ale nebyl, protože vlasy jsem měla od prachu a pod postelí byl klobouk. Je to trochu zvláštní. Jenom mi vrtá hlavou, jak se to všechno stalo ... no a máme 1. května ... nikdo neví, co bude dál.

TEREZA ČAPKOVÁ, 8. A

Společně s rodinou jsme se chystali na pálení čarodějnic. Teta a strýc už na nás čekali přímo na místě, byla to velká oslava, lidé tam tancovali, zpívali a povídali si, uprostřed parku byl zapálený velký oheň, v něm hořela figurína. Já a můj bratr jsme závodili na košťatech a plnili soutěžní úkoly, které byly připravené pro děti. Bráška právě sbíral žáby, aby dostal bonbony, mě zaujala postarší paní, která seděla na lavičce a stěžovala si: „Nechápu, co lidé vidí na pálení čarodějnic, užívají si snad to, že zapalují živé bytosti!“ To mě zarazilo, jak to asi myslí, živé bytosti – vždyť každé malé dítě ví, že čarodějnice neexistují. Ta paní se najednou zvedla a odcházela, rozhodla jsem se ji sledovat. Vypadala velmi tajemně a záhadně. Co když něco chystá? Šla jsem za ní do lesa a pak jsem spatřila světlo, bylo to světlo z ohně, kolem kterého seděly podobně vyhlížející osoby jako ta žena. Začaly něco říkat, znělo to jako nějaké zaklínadlo. To snad není možné, určitě to budou čarodějnice a chtějí nám lidem ublížit. To neééé! Najednou se spustil silný déšť a ten uhasil oheň. Pak si mě jedna čarodějka všimla a zeptala se: „Co tu děláš, ty divná osobo?“ „Já, já, já ... jsem se šla jen projít a najednou jsem potkala vás, vy jste čarodějnice, že ano?“ Vykoktala jsem ze sebe. „Vidíš, Grimeldo, já ti říkala, že nemáš chodit mezi lidmi, teď o nás ví.“ „Jak to, že jste skutečné, vždyť máte žít jen v pohádkách?“ „Ale kdepak, po celém světě je nás plno, jen se tím moc nechlubíme, nechceme skončit jako ty vaše figuríny.“ Zamyslela jsem se, co teď budu dělat, potkala jsem opravdové čarodějnice. Nedalo mi to, a tak jsem se zeptala: „Vy umíte čarovat?“ „Ano, umíme, ale nikomu to nesmíš říct.“ „Nebojte se.“ „Dobrá tedy,“ jedna z čarodějnic povstala a řekla: „Splním ti jedno přání, když nám slíbíš, že budeš držet jazyk za zuby.“ „Ano, budu ... přála bych si, aby se zrušila škola, ne to ne, přála bych si, abych už nikdy nemusela dělat úkoly, né to také ne, tak bych chtěla každý rok k moři ...“ Byla jsem zmatená, jen jedno přání – to je málo, musím si to promyslet. „Tak jak jsi se rozhodla?“ „Já ještě nevím.“ „Tak honem, nemáš na to celý den,“ vztekala se vrchní čarodějnice. Najednou jsem si uvědomila, že se musím co nejdříve vrátit, aby mě mamka nehledala. „Už vím, přála bych si ...“

VERONIKA ZEUSOVÁ, 8. A

McDonald's Cup

V dubnu se naši žáci 1.- 3. tříd zúčastnili okresního kola McDonald's CUPU. Celý měsíc a kousek se připravovali při ranních trénincích na soutěž ve fotbale mezi školami celého okresu. Naši školu reprezentovali 3 prvňáčci, 4 druháčci a 5 třetáčků. Naš tým měl nejvíce prvňáčků, ale přesto běhali z plných sil. Kluci hráli několik zápasů za sebou, takže pocítili opravdovou únavu. Úctyhodně však bojovali proti týmům složených z fotbalistů a nikomu nic nedali zadarmo. Nejlepším hráčem týmu byl vyhlášen Jakub Kříž ze 3.A.

Kluci skončili na 10.-12.místě v okrese. Příští rok bude jistě ještě úspěšnější, protože chlapci již budou vědět, co tento zápas obnáší.

Reprezentovali nás:

1.třída: Ryan Miroslav Slepčík – 1.A

Tomáš Nyári – 1.A

Tomáš Mráz – 1.C

2.třída: Max Surmi – 2.A

Jan Navrátil – 2.C

Kryštof Hájek – 2.D

Vojtěch Rada – 2.D

3.třída: Radek Likař – 3.A

Jakub Kříž – 3.A

David Šušota – 3.A

Jakub Najpov – 3.B

Fabiano Keleš – 3.B

Kluci, velmi Vám blahopřejeme a moc děkujeme.

Mgr. Marketa Maršínská

Miss čarodějnice

Ahoj holky a kluci,
připravili jsme pro vás soutěž Miss Čarodějnice a
jsme velice rádi, kolik tříd se zapojilo.

V pátek 29.4. se na naší školní zahradě slétla
spousta krásků, které jisto jistě okouzlují nejen
svou krásou, ale také svými schopnostmi.

Ale byla to soutěž, tak je nutné mít také vítěze...

Dlouho jsme se rozmýšleli, následně samostatně
všichni z nás (rada dětí) hlasovali a na pravidelné
schůzce jsme všechny hlasy spočítali a došli k ná-
sledujícímu rozhodnutí:

MISS ČARODĚJNICE Z PRVNÍHO STUPNĚ

1. místo Pavočka Dobrotivá z 2.D
2. místo Hedvika Bažinová z 5.A
3. místo Trypesína aneb čarodějka dvou tváří z 4.A

MISS ČARODĚJNICE Z DRUHÉHO STUPNĚ

1. místo čarodějka z 7.A
2. místo čarodějnice z 8.B
3. místo Uršula z 6.A

Vítězové od našich zástupců převzali di-
plomy a sladkou drobnost.

Všem vám děkujeme za vaši účast a příš-
tí rok se budeme těšit na další povedený
slet. Pokud nebudou mít účastnice již
rezervace na upálení, rádi bychom příští
rok prodloužili jejich výstavu.

Vaše *Rada dětí*

Když jsme se dozvěděli, že v naší škole budou vybírat MISS ČARODĚJNICE, hned jsme začali s paní učitelkou přemýšlet, jakou krasavici bychom vytvořili. Společně jsme doma s našimi maminkami i tatínky vybírali vhodné oblečení, vlasy, klobouk a mnoho dalších věcí, které by z "naší holky" udělaly kočku.

Když nastal den, kdy jsme se na práci vrhli, všichni jsme byli nedočkaví, jak bude asi naše čarodějka vypadat. Vytvořili jsme ji i krásné

nehty na rukách. Dostala krásný náhrdelník, náušnice, vyrobili jsme jí pěkné boty, krásné dlouhé řasy, a dokonce jsme jí vycpali i prsa.

Když byla naše krasavice hotová, začali jsme přemýšlet, jak by se asi mohla jmenovat. první návrh byl Lucinka Dobrotivá, ale nakonec vyhrálo jméno PAVOČKA DOBROTIVÁ, protože naší čarodějnici lezlo po oblečení několik pavoučků a Dobrotivá proto, že v naší třídě chceme jenom žáčky, které jsou fajn a jsou ke všem laskavé a milé. Nakonec se nám naše "princezna" moc líbila, ale doporučili jsme jí, aby si alespoň někdy vyčistila zuby.

2.D a M. Maršínská

Uklidíme Česko

V mokrém dubnovém dopoledni se ve čtvrtek 21. dubna přes dvě desítky žáků 9. ročníku sešly s jediným cílem: udělat okolí školy o něco hezčí.

Během jediné vyučovací hodiny se žákům z 9. A, 9.B a 9.C podařilo v bezprostředním okolí školy sesbírat tolik odpadu, že nám z toho bylo smutno. Naplnili jsme totiž celý jeden kontejner o objemu 1100 l. Mezi "poklady" se našel silnoproudý kabel, dopravní značka, paleta, nepočítaně PET lahví a obalů nebo třeba angličák.

Alespoň tak můžeme říct, že kolem Anežky je zase čisto.

π

Limerik

Limeriky už jsme v Agnes před nějakou dobou měli, jenže protože to je taková hravá literární forma, neodolali jsme nabídce paní učitelky Tylové a výběr z tvorby 7.B přinášíme. Je to jarní, je to hravé, je to...originální!

Teta z vesnice

Sabina Drexlerová 7.B

Moje stará teta z vesnice
koupala se včera v rybníce.
Byla mokrá a špinavá,
vylezla celá bolavá.
Ta moje nešikovná teta z vesnice.

Paní z Korfu

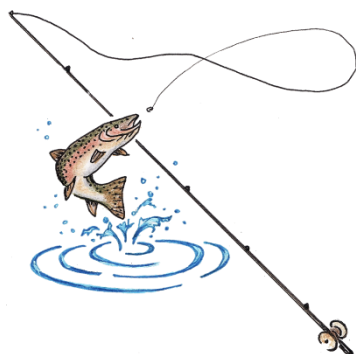
Michal Kudr 7.B

Jedna paní z Korfu
u ryb hrála na harfu.
U rybníka chytla rybu,
u řeky však zase rýmu.
To byla ta paní z Korfu.

Pán z Prahy

Martin Šebek 7.B

Ten pán z Prahy s rýmou
u cesty stál s pýchou.
Kbelík plný písku měl,
do něj kapku vody chtěl.
Chudák pán z Prahy s rýmou.

Dívka z Dioté

Darina Jarošová, 7.B

Dívka v šátku z Dioté
měla nápady divoké.
V ruce prut a na něm rybičku,
má v plánu jí urvat hlavičku.
To zvláštní dívka z Dioté.

Kluk ze školy

Adam Hrubý, 7.B

Byl jeden kluk ze školy,
dostal test a úkoly.
Prosím ne, jedu do lázní.
Tady máš, tak neblázní.
Ty jeden kluku ze školy.

Sophiina volba

O Sophiině volbě už asi slyšel každý. Avšak jen málo kdo má před sebou tak drastickou volbu jako Sophie Zawistowská. Nás deváťáky a i vás žáky z nižších ročníků čeká v relativně blízké budoucnosti jedno z nejdůležitějších rozhodnutí našich životů. Rozhodnutí jenž je bez jakýchkoliv pochyb srovnatelné například s manželským svazkem, koupí bytu či volbou zaměstnání. Nakonec toto rozhodnutí do velké míry ovlivní vše dříve zmíněné. Mluvím o podání zápisového lístku na střední školu. Škola, na které strávíme následující tři až čtyři roky našich životů, rozhodne o tom, koho potkáme a nejspíš i směr naší kariéry. Jedno rozhodnutí, které nás odřízne od tolika odlišných možností a budoucností. Když se nad tím člověk takhle zamyslí, je až děsivé, jak velký vliv má výběr střední školy na celý náš život. Proto je tak důležité zamyslet se nad následky, které může toto rozhodnutí nést, nakonec jak řekl Jean Paul Sartre: „Jsme naše volby.“

Mládátka

K jarnímu období neodmyslitelně patří mládátka všech druhů, barev, počtů, tvarů i následných zvuků. Co si o nich myslí 6.C se můžeme podívat do hodiny českého jazyka.

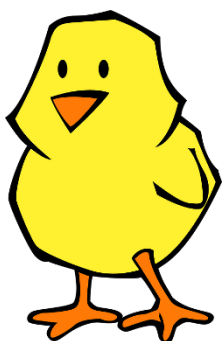
— • —

Když jsem poprvé otevřel svá očka, uviděl jsem světlo a něco bílého, byla to moje ovčí maminka, měla krásnou srst. Potom jsem se podíval, kde kdo je a všiml jsem si, že se na mě dívá nějaká paní. Vypadala zvláštně, měla na sobě klobouk a holínky, neměla bílou srst, místo toho měla červenou kostičkovanou košili. Otočil jsem se zpět k mamince a začal sát mléko. Po týdnu, to už jsem stál na nohou a běhal s ostatními ze stáda. Všichni byli moc přátelští až na berana Alberta. Vždy se na mě díval, jako by mě tu ani nechtěl, jako by mu vadilo, že jsem se vůbec narodil, ale já se nedal zastrašit a nevnímal si ho. Vždyť jaro je tak krásné.

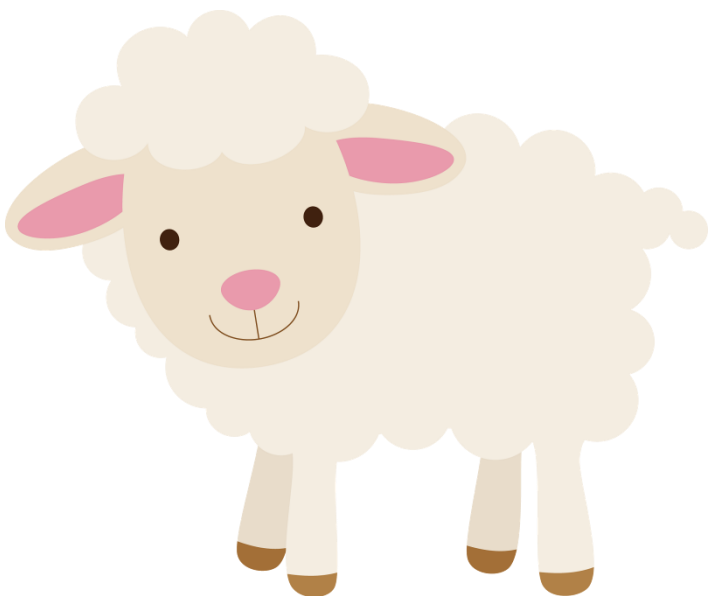

ŠÁRKA ZEUSOVÁ, 6. C

Byli jednou dva zajíci, kteří se měli moc rádi, nejspíš proto se jim narodila mládátka, byla celkem tři. První zajíček byl po mamince, druhý také po mamince a ten třetí po tatínkovi. Jeden se jmenoval Bumík, další Micka a Pap. Zaječice byla moc šťastná, že má mládátka, že je může vychovávat. Asi po deseti dnech, to už zajíčkové docela vyrostli, věděla, že je Bumík pěkně zlobivý, Micka zas moc hodná a Pap někdy zlobivý a někdy hodný. Jednoho dne Bumík utekl, maminka ho hledala všude kolem, ale nemohla ho najít. Ostatní jí pomáhali, ale to nestačilo, všichni byli smutní. Naštěstí si Bumík vzpomněl, kterou cestou utekl a jen díky tomu se dostal domů a znovu uviděl svou maminku, hned na ni skočil. Zkrátka vše dobře dopadlo a Bumík se poučil, že příště má maminku poslouchat.

VERONIKA SVOBODOVÁ, 6. C

Na jedné malé farmičce nedaleko Brna měli největší chov ovcí široko daleko. Přišlo jaro a narodila se malá jehňátka, všechna byla bílá až na jedno, které bylo růžové, ale nikomu to nevadilo. Jednoho dne si farmář všiml, že růžovému jehňátku narostl roh, proto ho odvezl k veterináři a ten řekl, že to není jehňátko, jak si všichni mysleli, ale jednorozec. A tak ho farmář s farmářkou museli pustit do volné přírody, farmářka to oplakala, ale za pár dní ho zase měli zpátky v ohradě, protože se k nim vrátilo zpět. Už si ho nechali.

LENKA SLUNÉČKOVÁ, 6. C

Vždy na podzim si medvědi nosí potravu do svých brlohů, celou zimu prospí a vzbudí se až na jaře, přesně jako medvědí rodinka v naší ZOO. Z uměle vybudované jeskyně jako první vyšel táta medvěd, jako druhá pak maminka medvědice a jako třetí vylezlo malé medvíďátko. Bylo velmi roztomilé a všechny děti, které se přišly podívat na zvířátka, z něj byly nadšené a pozorovaly pak celé odpoledne, jak si medvědí maminka a tatínek hráli se svým malým medvídkem. A pak přišlo léto, z medvídky vyrostl medvěd, kterému v jiné ZOO našli krásnou medvědici ... tak budeme doufat, že příští jaro tu bude o jednoho malého medvídku víc.

JAN SEHAK, 6. C

Minulé jaro se narodil malý bobr, kterému začali říkat Pepa. Měl velmi specifický život, nejraději měl rohlíky a své kamarády – nutrii Evžu, vyдру Vojtu. Pepa měl bratra Járu a sestru Verču. Stala se z nich fajn banda – Evža, Vojta, Pepa, Jára a Verča si začali pomáhat, chodili spolu do školy a taky ven. Když trochu vyrostli, tak se zjistilo, že Pepa má rád Evžu, Jára zase Verču, ale tak to bylo v pořádku.

LUKÁŠ KLÍMA, 6. C

Přišlo jaro, bylo krásné, plné květů, právě narozených mláďat ... Jednoho dne se pan František rozhodl, že by se mohl vydat na ryby a říkal si: „To máme krásný den, to bych mohl ulovit nějakého kapříka, ale ještě před tím, bych se mohl podívat v lese, jestli už rostou houby.“ Místo hub však našel něco jiného, rodinu malých ježků, jeden z nich měl na zádech plastovou láhev, dost mu překážela při chůzi, a tak mu ji sundal a měl radost, že mu pomohl.

U rybníka pak rozložil své „rybářské“ křesílko, nahodil a čekal, za chvíli vytáhl první rybu, jenže ta měla kolem ocasu namotaný igelit. Docela ho to rozzlobilo a řekl si, že budete muset zavolat nějaké čističe, či uklízeče. Vše vyprávěl svým kamarádům, kteří se hned rozhodli, že půjdou uklidit les. V lese si všimli žlutého stanu, ve kterém jeho majitel kouřil a házel pet lahve směrem k lišší noře, která byla hned vedle stanu. To rozhodně nemohli nechat jen tak, protože v noře žila početná liščí rodinka. Naštěstí vše dobře dopadlo.

JIŘÍ GÁBEL, 6. C

Mýdlo na čarodějnici

Stalo se to někdy v dubnu ... Rozárka šla zrovna do školy, když pod lavičkou v parku uviděla černého kocourka. Byl chudák celý mokrý, sotva se držel na tlapkách a nešťastně mňoukal. Tak se u něj na chvíli zastavila, pohladila ho za ušima a dala mu plátek šunky ze své svačiny. Jaké bylo její překvapení, když jí slušně poděkoval a zeptal se jí, jestli by dnes místo školy nechtěla raději vykonat dobrý skutek. Po chvíli váhání souhlasila a dokonce slíbila, že ho ve všem poslechne. A jak to bylo dál?

Rozárka šla nejprve na hrad Střekov, kde si v pokladně vyzvedla tři bílé obálky, pečlivě je schovala do batůžku a pak vystoupala na hradní věž a trpělivě čekala. O půlnoci to náhle zahučelo, zablesklo se a na ohnivém koštěti přelétla čarodějnice. „Co tu chceš? Zaskuhrala. „Ráda bych pro Vás pracovala,“ povídá Rozárka. „To můžeš,“ zaskřehotala čarodějnice. „Ale pamatuj si – bude to práce jen na tři dny, ale musíš udělat vše, co ti uložím – jinak se ti stane něco zlého!“ „Dobře,“ řekla Rozárka, „co mám dělat?“ Čarodějnice něco zabručela, udělala nějaké klikyháky ve vzduchu a pak podala Rozárce zrcadlo. Ta se do něj podívala a co vidí? Byla v obličeji celá černá. „Do zítřka musíš být zase čistá!“ zaskuhrala bába a frnk, odlétla na svém koštěti.

A co teď s tím, jak si Rozárka poradila? Honem vyndala z batohu první obálku, roztrhla ji a četla nahlas: „Jelene, jelínku, objev se v mžiku!“ Sotva dočetla, kde se vzal, tu se vzal – objevil se před ní zelený jelen a povídá: „Jsem tady a pomůžu ti!“ Dal jí do ruky malý balíček a zmizel. Rozárka si všimla, že je na něm namalovaný jelen – jako živý – a uvnitř krásné mýdlo. Tak se s ním pěkně namydčila a umyla se vodou z Labe, tmavá barva pak z jejího obličeje zmizela.

Druhou noc, když čarodějnice přilétla, tak se samozřejmě rozzuřila, když viděla, že je Rozárka zase jako dřív, ale nahlas neřekla nic a jen přičarovala kupu prádla a zmizela. Tak tolik špíny snad v životě Rozárka neviděla. Okamžitě a bez váhání vyndala druhou obálku a nahlas přečetla. „Jelene, jelínku, kde jsi? Mýdlo mi přines!“ A zase se ukázal jelen, dal jí, to co po něm chtěla a zmizel. Rozárka měla za chvíličko všechno prádlo vyprané a čisté.

Třetí noc se mohla čarodějnice samou zuřivostí zbláznit, ale zase nic neřekla a nechala Rozárce kupu hadrů, mastných a ušpiněných strašnými skvrnami od potu, krve a hlíny. Samozřejmě, že i tentokrát Rozárka vytáhla obálku: „Jelene, jelínku, přijď na chvíli!“ Ten se hned ukázal, dal Rozárce třetí kus mýdla. Asi za hodinku nebyla na látkách ani ta nejmenší skvrna – všechny Rozárka vyprala tím kouzelným mýdlem. O příští půlnoci čarodějnice přilétla zase na svém koštěti. Když viděla, že Rozárka splnila i třetí úkol, zaječela, až se stromy v lese ohýbaly a rozsypala se v hromadu černých sazí. A tu se stalo to kouzlo, Rozárka se ocitla v hradní cukrárně – a cukrář Vojtěch jí právě nese šlehačkový věneček. „Děkuji ti, Rozárko, že jsi mě vysvobodila z rukou zlé čarodějnice. Já jsem ten kocourek, o kterého jsi se tak pěkně postarala v parku.“

Jak to dopadlo? To víte, že dobře! Rozárka zase chodí do školy a každou sobotu se staví za Vojtou v cukrárně, dá si něco dobrého na zub, třeba vanilkovou zmrzlinu s horkými malinami a vždycky zkontroluje, jestli má Vojta čistou zástěru. Když ne, tak mu ji vypere tím dobrým bílým mýdlem s jelenem.

Zatracené jmelí!

Nad temným dubovým hvozdem se rozhostilo ticho. Bylo ale až příliš těžké.

Tak, že letícího strakapouda, který si v zobáku nesl tlustou larvu nějakého brouka, přišpendlilo okamžitě na nejbližší větev. Ticho se v tuhle chvíli dalo krájet...

„Sakra práce!“ rozklepal se vzduch kolem rozložené koruny jednoho dubu:

„Krucinál, to snad není možný! Jak tu má člověk pracovat?!“ Hněvající se hlas patřil

Eithne, která ve své nejlepší formě šplhala dolů po větvích.

Eithne byla, no ano, čarodějka. Byla ještě mladá, ve svých slabých sto a jednadvaceti letech byla spíš magickým benjamínkem, a snad právě proto jí chyběly tolik ceněné vlastnosti čarodějek z okolních krajů. Trpělivá? Pečlivá? Naslouchající? Časem k tomu jistě dojde, jenže vesničané z Grúinnu byli zvyklí a pamatovali si ještě na starou Morwyn, která je vyslechla v klidu a dokázala jim vždy správně poradit. Než ji tedy zašlápnul troll, který si ji nejspíš spletl s muchomůrkou. Morwyn byla přeci jen shrbená a skoro pět set let star..ehm, mladá čarodějka menšího vzrůstu.

Takže Eithne mezitím doskočila do temně zelené lesní trávy, kam jí z výšky spadl její zlatý srp. To se málo ví, ale když jde člověk na jmelí, které nutně potřebuje na mazání proti tlukotu srdce, nemůže to trhat jako barbar rukama. Poděkuje se nejprve dubu, pak jmelí, jemně ho uchopíte, zlatý srp vytáhnete směrem ke slunci, aby jeho paprsky zahřály odseknutou snítku a uložíte ji do ošatky nebo košíku s jemným peřím. Když má jmelí uklidňovat srdce, nemůžete s ním jen tak házet, to dá rozum. No, takže srp slétel pár metrů do trávy. Eithne si myslela, že ho najde hned: „Zlato! V listí a v trávě ho musím vidět hned, nebo už jsem úplně slepá?“ Brumlala kolem dubu dál a zvířata ji ze svých skrýší pozorovala velmi nedůvěřivě. Velmi dobře si pamatovala, co se stalo posledně, když Eithne zakopla o kořen. (Ve zkratce: z dubu výšky třípatrového domu zbylo párátka.)

Naštěstí měl srp o něco více rozumu než kořen dubu minule, takže se rozhodl hru na schovávanou skončit a zpoza kmene se vykutálet. Eithne ho okamžitě zpražila pohledem: „To je dost! Myslíš, že na to mám celý den?!“ Srp pokrčil rukojetí a nechal se znovu zaměstnat. *Tak zase žádná legrace.*

Po druhém pokusu ve šplhání po dubové kůře se Eithne uvelebila na větvi se jmelím. Srp se tvářil uraženě, ale ostře. Jmelí je na místě. Jdeme na to.

„Ale no tak!“ zahřmělo v listoví. Eithne vzhlédla k obloze, kde se objevil veliký, zato nádherný bouřkový mrak, jenž si to šněroval napříč slunečním kotoučem a uprostřed své cesty usnul, čímž zvýšil Eithnino naštvání—slunce zůstalo za mrakem! Co teď? Mladý Rónán čeká na tuhle mast už druhý týden a Eithne mu to slíbila ještě před Beltainem, který je zítra.

Eithne nasupeně přemýšlela, co by udělala Morwyn. Pak chvilku uvažovala nad zaříkáním bouřkového mraku (jenže na to neměla u sebe správné byliny) a nakonec dostala geniální nápad. Škodolibě se podívala nahoru a vytáhla k mraku ruku se zlatým srpem. Mrak, oslněný jasným zlatým ostřím, se probudil a s chutí nazdařbůh vzduchem poslal k lesklému kovu blesk. Naštěstí stála nazdařbůh cestou dubová větev, která nelibě a s roztrpčeným mrmláním přijala elektrický výboj. Tím se kousek od Eithniny ruky objevila solidní záře, srp se zatetelil a Eithne řála.

Jmelí bylo natolik prozíravé, že se nechalo bez Eithniny újmy uložit do košíku a srp jej ochotně následoval. Bosé nohy se rozběhly po vlnící se trávě zpět k vesnici. Eithne se už uklidnila a přemýšlela, zda má doma všechny další části receptu na srdeční mast. Přeci jen, Beltain se srdce hodně týká a hlavně už je zítra. Přidala do kroku.

Večer na dveře nesměle a zároveň netrpělivě zaklepal Rónán. Eithne se mimoděk usmála, když ho vpouštěla dovnitř. Skoro jako by měla radost. A v misce na stole zatím klidně světlokovala mast ze jmelí...

Den Země

Letošní dvojkový rok jsme se rozhodli využít i na Anežce. Den Země jsme si tak rozdělili do dvou dnů. Po nevíтанé pauze se letos opět vracíme k prezenční a intenzivní připomínce Dne Země.

Den Země je každoroční celosvětová událost organizovaná 22. dubna a zaměřená na propagaci a podporu ochrany životního prostředí. Poprvé byl Den Země slaven v roce 1970, v současnosti probíhá každoročně ve více než 193 zemích světa.

Anežčata letos čekal dvoudenní program, který pro druhostupňové děti zahrnuje tématické hodiny o ropě, Slunci, fotosyntéze a životním prostředí ve středu a v pátek, zatímco prvostupňové děti se v pátečních hodinách pustily do prozkoumávání dvou celků: Voda a Les.

π

Duben, náš nafukovací měsíc

A proč nafukovací? Protože naše třída 3. B zažila tolik zážitků, že se to snad ani do jednoho článku nevejde.

Hned v začátku měsíce jsme si užili společně s domácími řízečky (mňam!) Noc s Andersenem. Pro naši třídu to bylo první přespání ve škole a myslím, že se skvěle povedlo.

Potom následovala příprava na velikonoční svátky, kdy jsme si povídali o symbolech, zvycích, vyplňovali pracovní listy a vše jsme zakončili velikonočním přáníčkem.

Našli jsme si také chvíli na svatbu! Svatba ve škole? A proč ne, láska kvete v každém věku. Žáci si vše připravili sami, já jsem byla čestným hostem s úkolem fotografa a zvukaře. 😊

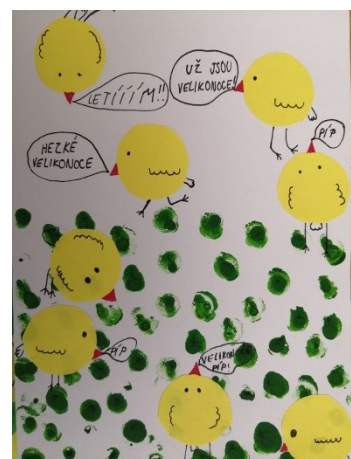
V pátek 22. 4. jsme se zaměřili na Den Země. Celý den jsme měli protkaný různými aktivitami a úkoly s důrazem na vodstvo naší planety. Sestavili jsme si myšlenkovou mapu, pomocí které jsme potom vybrali nejdůležitější body k ochraně životního prostředí. Hádali jsme jen pomocí sluchu, co se skrývá pod zvukovými ukázkami různých podob vody. Hodinami nás provázela Kapička vody, která nám pomocí pohádky ukázala, jak je důležité se o vodu starat. V závěru dne jsme napsali krátký sloh s názvem Kdybych měl kouzelnou rostlinu Do příběhu jsme zahrnuli naše přání, čím planetě pomoci.

V posledním dubnovém týdnu jsme navštívili Dětské oddělení Severočeské vědecké knihovny, které nás nadchlo tak, že se nám ani nechtělo zpět do školy!

A pátek 29. 4. se již nesl ve známém čarodějnickém duchu. Připravili jsme si třídní čarodějnicí Agátu a převlékli se do kostýmů s cílem splnit všechny zadané úkoly. A že jich bylo. Zpočátku dne jsme pracovali společně a řešili úkoly zadané čarodějnicí Hátou, která nás dnem provázela stejně, jako vloni. Potom jsme společně s paní asistentkou Vedralovou vymýšleli recepty na lektvar, vyplňovali pracovní list a malovali čarodějnice.

Konečně si začínáme plnými doušky užívat neomezené možnosti školního roku a ještě nekončíme!

Za 3. B Mgr. Zuzana Vajsarová

Čáry máry se 4.B

Dnes nás s dětmi ve škole čekal Čarodějnický rej. Děti do školy dorazily v kouzelných kostýmech různých čarodějů a čarodějnic. V průběhu dopoledního vyučování nás čekalo plno čarodějnických úkolů. Začaly tvorbou svého čarodějnického občanského průkazu. Zde se projevila fantazie malých čarodějů. Velice originální byly jejich vymyšlená jména a strašidelná bydliště. Dalším pestrým úkolem pro děti bylo hledání informací spojených s filipojakubskou nocí. Texty s informacemi byly rozvěšeny po celé třídě a děti v podobě čarodějů si v nich hledaly odpovědi do svých pracovních listů. Žáci se tak v průběhu této aktivity seznámili s pojmy, které souvisí s pálením čarodějnic např. kdy se slaví filipojakubská noc, a co se tuto noc odehrávalo, a jaké zvyky s ní souvisí dodnes. V závěru čarodějnického dopoledne jsme se vydali ven za četbou knihy Harryho Pottera. Výstupem dnešního dne byla malba a kresba čarodějnic. Po celý týden jsme si také na dnešek chystali čarodějnic na soutěž MISS ČARODĚJNICE. Ta se nám velice povedla, děti si její přípravu moc užívaly.

4.B a I. Šolarová

